

[Statsministeren]

som efterhånden kan bringe gælden og rentebyrden nedad.

Men så vil jeg gerne spørge: havde vi mon kunnet nå de positive resultater med socialdemokratiets politik inklusive de oplæg, socialdemokratiet førte frem omkring 1. september i fjor? Jeg rejser det spørgsmål, fordi socialdemokratiet jo ligesom vil skabe det indtryk, at det hele er kommet til os fra udlandet og så »Fætter Højben-effekten«, og det er da helt sjovt. Men holder det dér?

Må jeg spørge for det første: er der ét menneske, der tror på, at vi, hvis den forrige regerings økonomiske politik var fortsat, i år var nået frem til at få et betalingsbalanceunderskud på ca. 19 mia kr. forvandlede til et forhåbentlig nede omkring de 10 mia kr.? Er der nogen, der tror det?

Er der nogen, der tror på, at vi, hvis den socialdemokratiske økonomiske politik havde fået lejlighed til at fortsætte, havde fået det forventelige underskud i statsfinanserne på 80 mia kr. til at forvandle sig til forhåbentlig omkring de 60 mia kr.? Er der nogen uden for denne sal, der er øjeblik kan tro på, at det kunne være lykkedes for den forrige regering med dens økonomiske politik i september i fjor at undgå en devaluering af den danske krone? Milliarderne strøg jo ud af landet i ugerne op til regeringsskiftet. Er der nogen, der tror på, at den socialdemokratiske regering i marts kunne have sluppet for at gøre andre europæiske lande følgeskab, da vi havde den store EMS-runde? Jeg tror ikke, der er mange, der tror på det.

Er der nogen, der kan anføre grunde til at mene, at vi skulle have fået det store historiske rentefald bare på et år, hvis den gamle regerings økonomiske politik havde fortsat? Umuligt.

Er der nogen, der tror, vi med de elendige obligationskurser og den fabelagtig høje byggerente, man tilbød, kunne have fået en 50 pct.s fremgang i boligbyggeriet fra 15.000 boliger i sving i fjor til formentlig 22.000 boliger i år?

Er der nogen, der kan forestille sig, at den socialdemokratiske regering kunne have klareret at suspendere dyrtidsordningen sidste efterår? Er der?

Ja men er der så for resten nogen, der mon kan tænke sig, at en socialdemokratisk regering – den, vi havde i fjor – hvis den havde fortsat til foråret, skulle have oplevet

den store glæde, som blev os til del – og det takker jeg for – at arbejdsmarkedets parter mindeligt vedtog de nye overenskomster? Måske, men der er da i hvert fald ingen, der kan anføre grunde, der bør – ligesom skal – få os til at tro, at vi var kommet igennem med den 4 pct.s lønramme, som havde forbedret konkurrenceevnen så meget, som vi nu oplever og især vil opleve ved overgangen fra første overenskomstår til andet overenskomstår, for det er navnlig dér, virksomhederne kan mærke det. Det præger den planlægning, de nu er i gang med, og det er baggrunden for, at 50 pct. af danske virksomheder i den interviewundersøgelse, som for nylig er foretaget, til næste år skal ansætte flere medarbejdere, end de har nu. Hvorfor skulle de sige det, hvis ikke de troede det? Det er selvfølgelig noget, der har sammenhæng med de projekter og de produktionsplaner, de nu er i fuldt sving med. Sådan er det jo.

Derfor vil jeg sige, at vi vil gerne samarbejde, og vi havde et godt samarbejde i fjor med det radikale venstre og med fremskridtspartiet. Jeg synes, både det radikale venstre og fremskridtspartiet skulle benytte sig af den helt saglige baggrund, der er for ligesom – undskyld jeg siger det – at rose de to partiers indsats, for de har selvfølgelig et afgørende medansvar for de pæne resultater på en del økonomiske områder, vi alle kan glæde os over i dag.

Nu må man endelig ikke være for tilbageholdende, for det er der ingen grund til. Vi seks partier stod sammen om alt, som havde afgørende betydning i dansk politik i fjor, og derfor regner jeg også med, at det kan være et grundlag. Men vi vil også gerne samarbejde med socialdemokratiet, og hvis socialdemokratiet nu er på vej til at komme på omgangshøjde med realiteterne, så siger jeg velkommen. Men nu skal vi jo ikke gå fejl af hinanden, og derfor føjer jeg til: vi kan ikke samarbejde, hvis betingelsen er, at vi skal vende tilbage til den alt for slappe og ubrugelige politik, der blev ført, og som socialdemokratiet selv kørte fast med i fjor. Vi glæder os, som man kan forstå af mine betragtninger, til de kommende ugers forhandlinger.

Blot et par ord om de to dagsordensforslag, som er fremsat. Såvidt jeg kan bedømme det, kan den socialdemokratiske dagsorden nok ikke vedtages, og det skal jeg ikke beklage mig over, men det tror jeg det radi-